

CATRE
TRIBUNALUL BUCURESTI
DOMNULE/DOAMNA PRESEDINTE

Subsemnata Adriana Strugaru, reclamanta in dosarul nr. 443/3/2022, formulez

PRECIZARE DE ACTIUNE

1. **Solicit sa luati act ca renunt la judecata in contradictoriu cu Autoritatea Națională de Supraveghere a datelor cu caracter personal**

2. **Invoc excepția de neconstituționalitate a art. V din OUG nr. 180/2020, pentru următoarele motive:**

Admisibilitate

- **Excepția are legătura cu cauza, întrucât în baza acestui text legal a fost emis Ordinul nr. 1829/27.10.2020 emis de Ministerul Sănătății și invocat de pârâți în prezenta cauză, care stă la baza refuzului nejustificat de a șterge datele mele cu caracter personal**
- **art. V din OUG nr. 180/2020 este în vigoare, nefiind declarat neconstituțional**
- **excepția a fost ridicată pe rolul unei instanțe judecătorești, de către o partea aflată în dosar(reclamantă)**

Pe fond

- **Nesolicitarea avizului obligatoriu al Departamentului pentru Relația cu Parlamentul din cadrul Secretariatului General al Guvernului- încălcarea art. 1 alin. (3) și (5) , art. 115 alin.(4) din Constituție prin raportare la art. 31 alin. (3) din Regulamentul la HG nr. 561/2009 și art. 5 alin.(2) din HG nr. 137/2020**

După cum rezultă din Avizul nr. 1085/22.10.2020 al Consiliului legislativ, proiectul de act normativ nu a fost însoțit de avizul de oportunitate al Secretariatului General al Guvernului privind promovarea unui asemenea demers legislativ.

Potrivit art. 31 alin.1) al REGULAMENTULUI din 10 mai 2009 privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, aprobat prin HG nr. 561/2009, **proiectele de ordonanță de urgență sunt avizate de către Secretariatul General al Guvernului din punctul de vedere al oportunității promovării acestora,**

în sensul motivării situației extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată, precum și a prezentării consecințelor neadoptării proiectului de act normativ în regim de urgență.

În continuare, la art. 31 alin.3) se prevede că **după obținerea tuturor avizelor, ordonanțele de urgență vor fi prezentate în reuniunea de lucru pregătitoare, iar apoi vor fi incluse pe agenda de lucru a ședinței Guvernului.**

Motivul pentru care legiuitorul delegat a înțeles să includă această prevedere în Regulamentul său este tocmai pentru **asigurarea bunei desfășurări a raporturilor constituționale dintre Guvern și Parlament** [art. 5 alin.2 din HG nr. 137/2020]

Legiuitorul constituant a prevăzut la art. 1 alin.5) din Constituție că **în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.**

*Lato sensu, **conceptul de lege** prevăzut de prima normă constituțională **cuprinde: legile constituționale, organice și ordinare, decretele, ordonanțele Guvernului, hotărârile de Guvern, ordinele, instrucțiunile și reglementările conducătorilor organelor centrale ale administrației de stat, actele normative emise de autoritățile administrației publice**[Maria Fodor, Drept Civil: Teoria generală, Universul Juridic 2017]*

Încălcându-și propriul regulament, legiuitorul delegat a înfrânt principiul legalității, golind de conținut una din atribuțiile prevăzute în sarcina Departamentului pentru Relația cu Parlamentul din cadrul Secretariatului General al Guvernului

Referitor la existența sau solicitarea unor avize în procedura de elaborare a actelor normative Curtea Constituțională a statuat că acestea sunt aspecte ce țin de respectarea obligațiilor legale ale autorităților implicate în această procedură și, implicit, ca vizând o eventuală neconstituționalitate a actelor normative. De asemenea, Curtea a subliniat că principiul legalității prevăzut de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție impune ca atât exigențele de ordin procedural, inclusiv obținerea avizelor, cât și cele de ordin substanțial să fie respectate în cadrul legiferării, acestea fiind instrumente pentru asigurarea dezideratului calității legii, **o lege care să slujească cetățenilor, iar nu să creeze insecuritate juridică** (Decizia nr. 139/2019 sau Decizia nr. 29/2020).

Curtea Constituțională a precizat și că avizele a căror consacrare este de rang legal și nu constituțional capătă relevanță constituțională prin prisma art. 1 alin. (5) din Constituție în măsura în care ele contribuie la **realizarea unei legislații de calitate pentru respectarea principiului securității juridice.**

Mai mult, având în vedere scopul și natura avizului de oportunitate, respectiv acela de evaluare a situației extraordinare care nu poate fi amânată, se reține inclusiv o încălcare a dispozițiilor art. 115 alin.(4) din Constituție, potrivit cărora: **Guvernul poate adopta ordonante de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată**, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.

- **Nesolicitarea avizului obligatoriu al Consiliului Economic și Social-** încălcarea art. 1 alin.(3) și (5), art. 16 alin.(2) din Constituție prin raportare la art. 141 din Constituție , art. 2 alin.(1) și (2) lit.g) și h) din Legea nr. 248/2013 și art. 31 alin.3) din Legea nr. 24/2000

Potrivit art. 2 din Legea nr. 248/2013:

(1) Consiliul Economic și Social este consultat obligatoriu asupra proiectelor de acte normative inițiate de Guvern [...] Rezultatul acestei consultări se concretizează în avize la proiectele de acte normative.

(2) Domeniile de specialitate ale Consiliului Economic și Social sunt:

g) drepturi și libertăți cetățenești;

h) politicile în domeniul sănătății;

Potrivit art. 26 din Constituție- Viața intimă , familială și privată:

(1) Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată.

Prin Decizia nr. 498/2018, Curtea Constituțională a reținut că datele personale și procesarea acestor informații țin de viața privată a individului [a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza Rotaru împotriva României, paragraful 43, sau Hotărârea din 17 iulie 2008, pronunțată în Cauza I. împotriva Finlandei, paragraful 35]. Orice informație de natură medicală intră în categoria datelor cu caracter personal [Hotărârea din 10 octombrie 2006, pronunțată în Cauza L.L. împotriva Franței, paragraful 32].

Totodată, potrivit art. 8 din Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene:

(1) Orice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc.

Având în vedere că prin art. V din OUG nr. 180/2020 se restrânge dreptul la protecția datelor cu caracter personal, ce țin de viața privată a individului , prin colectarea de date personale cu caracter medical, în „ **scopul evidenței persoanelor confirmate cu coronavirusul SARS-Cov-2 sau decedate ca urmare a infectării cu acest virus**”, se poate observa că această reglementare este circumscrisă domeniilor de specialitate a CES prevăzute la art. 2 alin.(2) lit. g) și h) din Legea nr. 248/2013, respectiv **drepturi și libertăți cetățenești și politici în domeniul sănătății, astfel că era obligatorie solicitarea avizului CES.**

Importanța și rolul Consiliului Economic și Social, așa cum a fost prevăzut de constituant în art. 141 din Legea Fundamentală și dezvoltat în Legea organică de organizare și funcționare a CES (Legea nr. 248/2013) a fost amplu dezvoltat în jurisprudența bogată a Curții Constituționale

Astfel, prin Decizia nr. 152/2020 , publicată în M.Of. nr. 387/2020, prin care s-a constatat neconstituționalitatea OUG nr. 34/2020, care prevedea, printre altele, suspendarea funcționării activității CES în perioada stării de urgență, s-a reținut la pct. 119 al Deciziei ca „ **Consiliul Economic și Social este o instituție de rang constituțional, având consacrare expresă în**

dispozițiile art. 141 din Legea fundamentală. Or, este evident că dispunerea inaplicabilității normelor legale referitoare la transparența decizională și dialogul social[...] afectează [...] regimul unei instituții fundamentale a statului[...] ”

De asemenea, Curtea a subliniat constant imperativitatea solicitării avizului acestui for consultativ, intrucat acesta prezinta relevanta constitutională , in special in situatiile in care a inteles sa respinga critici de neconstitutionalitate referitoare la lipsa solicitării unor avize din partea unor autoritati publice care nu sunt consacrate in legea fundamentala.

Astfel, prin pct. 77 al Deciziei nr. 845/2020, publicata in M.Of. nr. 500/2021, **Curtea retine că, de-a lungul timpului, în jurisprudența sa, a considerat că solicitarea avizării actelor normative este o chestiune care ține de constituționalitatea extrinsecă a actului normativ vizat. Curtea a avut în vedere avizele solicitate următoarelor autorități publice: Consiliul Legislativ [...]; Consiliul Economic și Social - instanța constituțională a considerat că lipsa solicitării avizului acestuia în privința actelor normative ce intră în domeniul său de incidență este o problemă de constituționalitate din perspectiva art. 1 alin. (5) coroborat cu art. 141 din Constituție; [...] Consiliul Superior al Magistraturii[...]; Consiliul Suprem de Aparare al Tarii[...]**

La pct. 79 al aceleiasi decizii , **Curtea retine că toate cele patru autorități publice avizatoare sunt de rang constituțional, iar solicitarea avizului Consiliului Legislativ/Consiliului Economic și Social/Consiliului Superior al Magistraturii/Consiliului Suprem de Apărare a Țării prezintă relevanță constituțională, întrucât se subsumează uneia dintre următoarele ipoteze: fie textul constituțional prevede expres atribuția de avizare (a se vedea, în acest sens, Consiliul Legislativ și art. 79 din Constituție); fie solicitarea avizului este de natură legală, dar se raportează la rolul constituțional al autorității publice al cărei aviz trebuie solicitat**

Curtea a subliniat in jurisprudența sa ca art . 141 din Constituție nu consacră obligativitatea solicitării unui aviz din partea CES, intrucat acest articol din legea fundamentala exprima rolul pur sintetic al Consiliului Economic și Social , spre deosebire de art. 79 din Legea Fundamentală care consacră obligativitatea solicitării unui aviz din partea Consiliului Legislativ.

Astfel, atunci cand criticile de neconstitutionalitate au fost invocate de catre autori, respectiv analizate de catre Curte, **DOAR din perspectiva art. 141 din Constituție, criticile au fost respinse ca neintemeiate, retinandu-se ca acest articol nu poate conduce per se la declararea ca neconstitutională a actului normativ supus analizei**(a se vedea spre exemplu decizia nr. 83/2009, decizia nr. 354/2013)

Pe de alta parte, prin raportare la art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, care consacră principiul obligativității respectării legii într-un stat de drept, respectiv art. 16 alin.(2) din Constituție, potrivit caruia nimeni nu este mai presus de lege, s-a retinut neconstitutionalitatea extrinseca a actului normativ in lipsa consultării CES in domeniile sale de specialitate.

Aceste aspecte sunt retinute pentru prima data la punctele 243-252 ale Deciziei nr. 681/2018 , publicata in M.Of. 190/2019 :

243. Având în vedere rolul constituțional al Consiliului Economic și Social, consacrat de art. 141 din Legea fundamentală, precum și prevederile art. 2 alin. (1) și alin. (2) lit. c) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, autorul sesizării ce formează obiectul Dosarului nr. 1.217A/2018 susține că, pentru dispozițiile referitoare la relațiile de muncă din administrația publică, ar fi trebuit solicitat avizul Consiliului Economic, lipsa acestuia atrăgând neconstituționalitatea legii în raport cu art. 1 alin. (5) și art. 141 din Legea fundamentală.

244. Cu privire la aceste critici, Curtea reține că art. 141 din Constituție consacră Consiliului Economic și Social rolul de "organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului în domeniile de specialitate stabilite prin legea sa organică de înființare, organizare și funcționare".

245. Prevederile constituționale menționate sunt reluate în art. 1 alin. (1) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 2 octombrie 2015, iar potrivit art. 2 alin. (1) și alin. (2) lit. c) din această lege, "(1) Consiliul Economic și Social este consultat obligatoriu asupra proiectelor de acte normative inițiate de Guvern sau a propunerilor legislative ale deputaților ori senatorilor. Rezultatul acestei consultări se concretizează în avize la proiectele de acte normative. (2) Domeniile de specialitate ale Consiliului Economic și Social sunt: (...) c) relațiile de muncă, protecția socială, politicile salariale și egalitatea de șanse și de tratament".

246. Cu privire la rolul Consiliului Economic și Social și natura avizului acestuia, Curtea reține că, prin Decizia nr. 83 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 25 martie 2009, și prin Decizia nr. 354 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 9 decembrie 2013, a statuat că art. 141 din Constituție se rezumă doar la consacrarea rolului Consiliului Economic și Social de organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului, iar pentru detalii privind domeniile de specialitate în care acesta este consultat, textul face trimitere la legea sa organică de înființare, organizare și funcționare. Norma constituțională, exprimând sintetic rolul pur consultativ pentru Parlament și Guvern al Consiliului Economic și Social, nu face niciun fel de referire expresă la obligația inițiatorilor proiectelor de acte normative de a solicita avizul consultativ al Consiliului Economic și Social și nici cu privire la mecanismele de consultare a acestui organ consultativ, acestea fiind tratate în legea de organizare și funcționare a acestuia, la care Legea fundamentală face trimitere.

247. Într-un mod cu totul diferit, legiuitorul constituent a reglementat în art. 79 din Legea fundamentală rolul Consiliului Legislativ, de "organ consultativ de specialitate al Parlamentului,

care avizează proiectele de acte normative în vederea sistematizării, unificării și coordonării întregii legislații. El ține evidența oficială a legislației României". Sub acest aspect, nesolicitarea avizului consultativ al Consiliului Legislativ duce la neconstituționalitatea legii sau ordonanței - simplă sau de urgență. Dacă voința legiuitorului constituant ar fi fost în sensul impunerii obligativității solicitării avizului, atunci aceasta ar fi fost exprimată în cuprinsul art. 141 din Legea fundamentală, într-un mod asemănător celui folosit la redactarea art. 79, pentru reglementarea rolului și atribuțiilor Consiliului Legislativ.

248. Curtea a reținut, în consecință, că nesolicitarea obligatorie a avizului consultativ al Consiliului Economic și Social de către Executiv la inițiativa proiectului ordonanței de urgență a Guvernului privind încadrarea în muncă și detașarea străiniilor pe teritoriul României nu poate avea drept consecință neconstituționalitatea ordonanței, prin raportare la art. 141 din Constituție.

249. Aceste considerente ale Curții se impun a fi menținute și în speța de față, prin raportare strict la prevederile art. 141 din Constituție.

250. Prin raportare însă la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, invocate în prezenta sesizare și neanalizate în jurisprudența mai sus referită, Curtea constată că aceasta este întemeiată, deoarece, din consultarea fișei legislative a legii criticate, Curtea reține că, într-adevăr, avizul acestei autorități nu a fost solicitat.

251. Astfel, potrivit art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, "În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie." Or, dispozițiile art. 2 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 248/2013 - legea organică de înființare, organizare și funcționare a Consiliului Economic și Social - prevăd obligația inițiatorilor de proiecte sau propuneri legislative de a solicita avizul Consiliului Economic și Social în cazul în care reglementările preconizate vizează domeniile de specialitate ale Consiliului reprezentate de relațiile de muncă, protecția socială, politicile salariale și egalitatea de șanse și de tratament. În acest sens, Curtea observă că Legea privind Codul administrativ al României reglementează raporturile de muncă/de serviciu ale angajaților - personal contractual sau funcționari publici - din cadrul administrației publice. Prin urmare, Curtea constată, în lipsa solicitării avizului cu prilejul declanșării procedurii parlamentare de legiferare a actului normativ examinat, că au fost nesocotite prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție. Dată fiind materia de reglementare a propunerii legislative în discuție, era obligatoriu să fi fost solicitat avizul Consiliului Economic și Social, în sensul consultării acestuia, ca organ de specialitate consultativ al Parlamentului și al Guvernului, neavând relevanță dacă legiuitorul, în opera sa de legiferare, ar fi ținut sau nu seama de conținutul acestuia. Ignorarea principiului constituțional al obligativității respectării legii în cursul

procedurilor parlamentare de legiferare ar plasa legiuitorul pe o poziție privilegiată, interzisă de principiul constituțional al egalității, consacrat de art. 16 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căruia "Nimeni nu este mai presus de lege".

252. În consecință, Curtea constată că Legea privind Codul administrativ al României este neconstituțională, în ansamblul său, fiind adoptată cu încălcarea normelor fundamentale ale art. 141 raportate la art. 1 alin. (5).

Dezvoltând jurisprudenta de mai sus, prin punctele 83-86 din Decizia nr. 139/2019, publicata in M.Of. nr. 336/2019, Curtea Constitutională face trimitere inclusiv la normele de tehnica legislativa si raportul Comisiei de la Venetia, intitulat Rule of Law Checklist:

83. Curtea reține în acest sens că, potrivit art. 141 din Constituție, "Consiliul Economic și Social este organul consultativ al Parlamentului și al Guvernului în domeniile de specialitate stabilite prin legea sa organică de înființare, organizare și funcționare". Potrivit art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea Consiliului Economic și Social, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 2 octombrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, "(1) Consiliul Economic și Social este consultat obligatoriu asupra proiectelor de acte normative inițiate de Guvern sau a propunerilor legislative ale deputaților ori senatorilor. Rezultatul acestei consultări se concretizează în avize la proiectele de acte normative.

(2) Domeniile de specialitate ale Consiliului Economic și Social sunt:

a) politicile economice;

b) politicile financiare și fiscale;

(...) e) protecția consumatorului și concurență loială; (...)", iar, potrivit art. 5 lit. a) din același act normativ, "Consiliul Economic și Social exercită următoarele atribuții: a) avizează proiectele de acte normative din domeniile de specialitate prevăzute la art. 2 alin. (2), inițiate de Guvern, precum și propunerile legislative ale deputaților și senatorilor, invitând inițiatorii la dezbaterile actelor normative."

84. În aplicarea normelor constituționale de referință, Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative impune, prin art. 31 alin. (3), anterior citat, ca forma finală a instrumentelor de prezentare și motivare a proiectelor de acte normative să facă referiri la avizul Consiliului Legislativ și, după caz, al altor autorități avizatoare, precum Consiliul Economic și Social. Desigur că, așa cum se arată și în punctul de vedere transmis de Camera Deputaților, nu este obligatorie și obținerea unui aviz, iar procedura legislativă nu poate

fi obstrucționată de pasivitatea autorităților avizatoare. Însă, în cauză, un astfel de aviz nu a fost solicitat. Ca urmare, având în vedere dispozițiile constituționale și legale citate, absența solicitării avizului Consiliului Economic și Social este de natură să susțină neconstituționalitatea extrinsecă a legii, în raport de prevederile art. 1 alin. (3) și (5), coroborate cu cele ale art. 141 din Constituție.

85. Curtea subliniază că principiul legalității, prevăzut de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, interpretat în coroborare cu celelalte principii subsumate statului de drept, reglementat de art. 1 alin. (3) din Constituție, impune ca atât exigențele de ordin procedural, cât și cele de ordin substanțial să fie respectate în cadrul legiferării. Regulile referitoare la fondul reglementărilor, procedurile de urmat, inclusiv solicitarea de avize de la instituțiile prevăzute de lege nu sunt însă scopuri în sine, ci mijloace, instrumente pentru asigurarea dezideratului calității legii, o lege care să slujească cetățenilor, iar nu să creeze insecuritate juridică. În același sens Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 128 din 6 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 8 martie 2019, când a reținut că "în ansamblul normelor constituționale, dispozițiile care cuprind reguli cu caracter procedural incidente în materia legiferării se corelează și sunt subsumate principiului legalității, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție, la rândul său acest principiu stând la temelia statului de drept, consacrat expres prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție. De altfel, și Comisia de la Veneția, în raportul intitulat Rule of law checklist, adoptat la cea de-a 106-a sesiune plenară (Veneția, 11-12 martie 2016), reține că procedura de adoptare a legilor reprezintă un criteriu în aprecierea legalității, care constituie prima dintre valorile de referință ale statului de drept (pct. IIA5). Sub acest aspect sunt relevante, între altele, potrivit aceluiași document, existența unor reguli constituționale clare în privința procedurii legislative, dezbaterele publice ale proiectelor de legi, justificarea lor adecvată, existența evaluărilor de impact de adoptarea legilor. Referitor la rolul acestor proceduri, Comisia reține că statul de drept este legat de democrație prin faptul că promovează responsabilitatea și accesul la drepturile care limitează puterile majorității." (paragraful 32)

86. Astfel fiind, în acord cu susținerile autorilor sesizării, Curtea constată că legea, în integralitatea sa, este neconstituțională, în raport cu prevederile art. 1 alin. (3) și (5) și art. 141 din Constituție, întrucât nu au fost realizate motivarea și fundamentarea economică, socială și juridică a soluțiilor adoptate și nu a fost solicitat avizul CES.

Aspectele de mai sus sunt reiterate prin Deciziile de admitere ale excepțiilor /obiecțiilor de neconstituționalitate, care privesc omisiunea solicitării avizului CES, fiind dezvoltate pe larg în cuprinsul :

- pctelor 78-83 ale Deciziei nr. 140/2019, publicata in M.Of. nr. 377/2019,
- pctelor 90-92 ale Deciziei nr. 141/2019, publicata in M.Of. nr. 389/2019,
- pctelor 84-87 ale Deciziei nr. 393/2019, publicata in M.Of. nr. 581/2019,
- pctelor 49-54 ale Deciziei nr. 29/2020, publicata in M.Of. nr. 128/2020,
- pctelor 96-107 ale Deciziei nr. 239/2020 , publicata in M.Of. nr. 649/2020,
- pctelor 81-86 ale Deciziei nr. 722/2020, publicata in M.Of. nr. 1074/2020

De asemenea, aspectele de mai sus au fost evidentiata chiar si in Decizii de Respingere ale criticilor de neconstitutionalitate, fie pentru existenta solicitarii avizului, fie pentru ca CES nu a emis avizul in timpul necesar, fie ca legea dialogului social era suspendata, fie ca avizul CES nu era necesar deoarece actul normativ nu se incadreaza in niciunul dintre domeniile prevazute in Legea organica, fie prin raportare la alte avize de natura legala si/sau constitutionala. Cu titlu de exemplu, mentionez urmatoarele pasaje relevante:

- pct. 22 al Deciziei nr. 151/2020, publicata in M.Of. nr. 408/2020,
- pct. 74 al Deciziei nr. 154/2020, publicata in M.Of. nr. 398/2020,
- pct. 38 al Deciziei nr. 731/2019, publicata in M.Of. nr. 51/2020
- pctele 20-21 ale Deciziei nr. 794/2021, publicata in M.Of. nr. 1198/2021
- pctele 32-35 ale Deciziei nr. 700/2020, publicata in M.Of. nr. 1301/2020

- **Lipsa situației extraordinare care nu poate fi amânată, precum și lipsa urgenței – Încălcarea art. 115 alin.4) coroborart cu art. 1 alin.5) din Constituție prin raportare la art. 43 alin.(3) din Legea nr. 24/2000**

În preambulul actului normativ se menționează următoarele:

*Având în vedere prevederile art. 7 și 8 din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, **referitoare la instituirea măsurilor de carantină sau izolare,***

întrucât dispozițiile Legii nr. 136/2020, republicată, nu prevăd posibilitatea instituirii izolării la domiciliu sau la o locație declarată în situația în care persoanele bolnave cu semne și simptome sugestive specifice definiției de caz, precum și persoanele purtătoare ale agentului înalt patogen, chiar dacă acestea nu prezintă semne și simptome sugestive, nu au efectuat examinări clinice, paraclinice și evaluări biologice într-o unitate sanitară sau, după caz, la o locație alternativă atașată acestora pentru o perioadă de maximum 48 de ore,

luând în considerare actualul context epidemiologic, determinat de creșterea numărului de cazuri de persoane infectate cu coronavirusul SARS-CoV-2 care necesită îngrijiri medicale acordate de către medici în cadrul unei unități sanitare sau la o locație alternativă atașată unității sanitare sau de către medicii de familie pentru persoanele aflate în izolare la domiciliu sau la o locație declarată de acestea, precum și necesitatea acordării certificatelor de concediu medical pentru carantină sau izolare și a indemnizațiilor aferente acestor certificate, pe baza documentului eliberat de direcțiile de sănătate publică, în vederea îmbunătățirii accesului persoanelor asigurate la prestațiile acordate de sistemul de asigurări sociale de sănătate,

ținând cont de faptul că până la data cunoașterii rezultatului investigațiilor paraclinice specifice persoana se poate afla în carantină,

se impune intervenția legislativă de urgență asupra Legii nr. 136/2020, republicată, în sensul stabilirii măsurii de izolare la domiciliu sau la o locație declarată, cu acordul persoanei sau în baza documentelor eliberate de direcțiile de sănătate publică, precum și asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, în sensul modificării reglementărilor referitoare la acordarea certificatelor de concediu medical persoanelor asigurate pentru care se instituie măsura izolării la domiciliu sau la o locație declarată,

întrucât este necesar a avea în vedere toate situațiile care sunt prevăzute în protocoalele de tratament ale unor boli infectocontagioase, astfel încât, indiferent de locul de acordare a îngrijirilor medicale și forma de boală, orice persoană asigurată să poată beneficia de îngrijiri medicale și concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate.

Lipsa promovării prezentului act normativ poate avea un puternic impact negativ, discriminator, asupra categoriilor de persoane asigurate pentru care se instituie măsura izolării la domiciliu sau la o locație declarată, pe baza documentului eliberat de direcțiile de sănătate publică, din cauza unei suspiciuni asupra unei boli infectocontagioase, care prezintă semne și simptome sugestive specifice definiției de caz și care, astfel, reprezintă un risc epidemiologic și biologic, neacordarea certificatelor de concediu medical conducând la privarea acestora de veniturile provenite din indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate aferente.

Pentru a asigura monitorizarea stării de sănătate a pacienților până la confirmarea infecției cu o boală infectocontagioasă, precum și după confirmarea diagnosticului de boală infectocontagioasă, prin investigații paraclinice specifice, în cazul în care persoanele nu prezintă semne și simptome sugestive definiției de caz, în condițiile evoluției situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2 la nivel național și pentru a asigura operaționalizarea la nivelul unităților sanitare cu paturi, se impune reglementarea distinctă a modalității de acordare și plată a acestor servicii efectuate de către medicii de familie,

După cum rezultă cu claritate din textul preambulului, acesta având un înțeles neechivoc, acesta urmărește să asigure un cadru normativ adecvat pentru :

- posibilitatea instituirii carantinei și izolării persoanelor la domiciliu sau o locație declarată până la confirmarea/infirmarea infecției cu o boală infectocontagioasă,
- facilitarea persoanelor la sistemul de asigurări sociale, pentru a beneficia de îngrijiri medicale și concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate.
- a asigura operaționalizarea la nivelul unităților sanitare cu paturi

Or, articolul V din OUG nr. 180/2020 nu se subsumează niciunui dintre mențiunile în preambul, nerezultând nici situația extraordinară, nici urgența, fiind încălcate deci prevederile art. 115 alin.4) din Constituție.

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (de exemplu, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, sau Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 14 martie 2017), Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: **existența unei situații extraordinare, reglementarea acesteia să nu poată fi amânată și urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.**

În cauza de față, problema care se ridică este aceea a nemotivării urgenței reglementării în cadrul preambulului ordonanței de urgență. Potrivit art. 43 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, „La ordonanțele de urgență preambulul este obligatoriu și cuprinde prezentarea elementelor de fapt și de drept ale situației extraordinare ce impune recurgerea la această cale de reglementare“

Curtea Constituțională a reținut că, de principiu, neconstituționalitatea extrinsecă afectează actul în ansamblul său, însă, de la această regulă există și excepții în măsura în care se poate determina o relație directă între exigența extrinsecă neîndeplinită și o dispoziție expresă a actului supus controlului de constituționalitate.

Astfel, o inconsistență formală de natură constituțională care vizează un anumit segment normativ al actului nu poate fi extinsă la cele care nu sunt vizate prin critica formulată sau nu au legătură cu aceasta. De altfel, în acest sens, se pot identifica două decizii ale Curții Constituționale (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009, și Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009), prin care aceasta a constatat neconstituționalitatea art. I și II, respectiv a art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 din perspectiva art. 115 alin. (4) din Constituție, restul dispozițiilor normative ale respectivei ordonanțe de urgență nefiind afectate de cele două decizii de admitere ale excepției de neconstituționalitate.

Raportând acest considerent de principiu la cauza de față, rezultă că neconstituționalitatea extrinsecă vizează numai textul art. V din ordonanța de urgență. Numai în privința acestuia Guvernul nu a furnizat în preambulul ordonanței de urgență motivarea urgenței și nu a indicat situația extraordinară, iar Curtea Constituțională, având în vedere această omisiune de natură constituțională, nu poate cerceta dacă reglementarea era urgentă/dacă a existat o situație extraordinară. Prin urmare, art. V din ordonanța de urgență încalcă art. 115 alin. (4) din Constituție.

- **Interdicția afectării drepturilor și libertăților fundamentale prin OUG – încălcarea art. 115 alin.(6) și 53 din Constituție**

Examinând dispozițiile art.115 alin.(6) din Constituție, prin Decizia nr.150 din 12 martie 2020, par.58 și 59, Curtea a constatat că norma constituțională instituie veritabile limitări ale competenței atribuite Guvernului. Curtea a făcut trimitere la jurisprudența sa, prin care a stabilit că „se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că «nu pot fi adoptate în domeniul legilor

constituționale» și că «nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică».

În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin». În continuare, Curtea a arătat că „verbul «a afecta» este susceptibil de interpretări diferite, așa cum rezultă din unele dicționare. Din punctul de vedere al Curții, aceasta urmează să rețină numai sensul juridic al noțiunii, sub diferite nuanțe, cum ar fi: «a suprima», «a aduce atingere», «a prejudicia», «a vătăma», «a leza», «a antrena consecințe negative».” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.1.189 din 6 noiembrie 2008).

Curtea a stabilit că „Guvernul nu are nicio competență de legiferare în domeniul legilor constituționale («ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale») și cel al legilor care vizează măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică («ordonanțele de urgență nu pot viza măsuri de trecere silită»), acestea fiind în competența de legiferare exclusivă a Parlamentului, sub toate aspectele pe care le reglementează în conținutul lor normativ, și are o competență de legiferare limitată în domeniile care vizează regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție și drepturile electorale («ordonanțele de urgență nu pot afecta»), cu privire la care aplicarea interdicției constituționale exprese este condiționată de adoptarea unor reglementări care suprimă, aduc atingere, prejudiciază, vătămă, lezează, în general, antrenează consecințe negative asupra drepturilor, libertăților și îndatoririlor constituționale. În această din urmă ipoteză, dacă reglementările nu produc consecințele juridice menționate, Guvernul partajează competența de legiferare cu Parlamentul, fiind ținut însă de obligația de a motiva în conținutul actului normativ existența unei situații extraordinare, a cărei reglementare nu poate fi amânată, precum și urgența reglementării”.

Prin decizia CCR nr. 152/2020, part. 82, Curtea a reținut că potrivit art. 53 din Constituție, *exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o (care este aceeași cu cea care a determinat instituirea stării de urgență), să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.*

La punctul 111 aceleiași decizii, Curtea a statuat că ordonanța de urgență nu poate fi însă adoptată în domeniul legilor constituționale, nu poate afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu poate viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietatea publică. Întrucât prevederile constituționale stabilesc cadrul și limitele exercitării delegării legislative, condiționând legitimitatea și deci constituționalitatea ordonanțelor Guvernului de îndeplinirea unor cerințe exprese, calificate în jurisprudența Curții Constituționale drept criterii de constituționalitate, cu

privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea exigențelor constituționale se poate pronunța doar instanța constituțională.

Prin opinia separată a doamnelor judecătorești dr. Livia Doina Stanciu și prof.dr. Elena Simina Tănăsescu s-a arătat că **Art. 115 alin. (6) din Constituție susține interpretarea dată art. 53 de Curtea Constituțională după revizuirea Constituției, în sensul că restrângerea exercițiului unor drepturi nu este posibilă pe calea actelor de delegare legislativă de vreme ce ordonanțele de urgență nu sunt expres menționate în art. 53 și nici nu pot afecta „în sens negativ“ (a se vedea Decizia nr. 1.189/2008) „drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție“.**

Or, prin art V din OUG nr. 180/2020 se restrânge dreptul la viață intimă și privată, consacrat în art. 26 din Constituție și art. 8 din CEDO, dar și dreptul la protecția datelor cu caracter personal de natură medicală, protejată atât de art. 8 din CDFUE cât și de Regulamentul European 2016/679.

Mai mult, prin alin. 2 al art. V din OUG nr. 180/2020, **Guvernul delegă ministerul de resort atribuția de a întocmi prin Ordin Metodologia de prelucrare și raportare a datelor în cadrul sistemelor informatice**

Or, această delegare contravine considerențelor reținute prin Decizia nr. 157/2020, unde la pct. 89, *cu privire la critica ce vizează posibilitatea dispunerii de măsuri restrictive în privința unor drepturi fundamentale prin acte administrative, Curtea reține că [...] nu pot viza drepturi sau libertăți fundamentale. De asemenea, Curtea constată că legiuitorul delegat nu poate delega la rândul său unei autorități/entități administrative ceea ce el însuși nu deține în competență.*

Lipsa de claritate și previzibilitate a art V din OUG nr. 180/2020, precum și atenuarea generalității normei primare prin acte infralegale- încălcarea art. 1 alin.(5), art. 26 și art. 147 alin.(4) din Constituție prin raportare la deciziile nr. 498/2018 și 458/2020 ale Curții Constituționale

În speța de față, apreciem că sunt incidente mutatis mutandis considerențele Deciziilor nr. 498/2018 și 458/2020 ale Curții Constituționale.

Dispozițiile legale criticate prezintă un grad mare de generalitate, deși privesc un domeniu sensibil, respectiv datele personale de natură medicală

Legiuitorul s-a limitat la a enunța în mod generic că *În scopul colectării și corelării datelor strict necesare furnizate de entitățile implicate în combaterea efectelor generate de coronavirusul SARS-Cov-2, precum și în scopul evidenței persoanelor confirmate cu coronavirusul SARS-Cov-2 sau decedate ca urmare a infectării cu acest virus, Ministerul Sănătății, în exercitarea atribuțiilor sale legale, utilizează sisteme și aplicații informatice, inclusiv aplicația informatică Corona-forms, dezvoltată și administrată din punct de vedere tehnic de către Serviciul de Telecomunicații Speciale, cu respectarea prevederilor legale din domeniul prelucrării datelor cu caracter personal, fără a stabili în concret garanții adecvate, menite să asigure protecția datelor cu caracter personal, cuprinse în cadrul acestuia.*

De asemenea, s-a rezumat la a reglementa că modalitatea de de prelucrare și raportare a datelor în cadrul sistemelor informatice **va fi stabilită prin norme metodologice de aplicare aprobate prin ordin comun al ministrului sănătății și al directorului Serviciului**

de Telecomunicații Speciale pentru aplicația Corona-forms, cu respectarea prevederilor legale din domeniul prelucrării datelor cu caracter personal

Astfel, textele analizate fac trimitere la acte normative cu forță juridică inferioară legii, așa încât modalitatea de utilizare a datelor se va realiza în baza unei proceduri neprevăzute de lege și deci susceptibilă de a fi calificată ca arbitrară.

Simpla trimitere, în cazul dat, la o legislație infralegală, respectiv la ordine — acte normative caracterizate printr-un grad sporit de instabilitate — încalcă principiul legalității prevăzut de art.1 alin. (5) din Constituție; în acest sens este și Decizia Curții Constituționale nr.17 din 21 ianuarie 2015, paragraful 60.

Astfel, cerințele art.26 din Constituție nu mai sunt realizate prin lege, ci prin acte administrative, respectiv Ordinul ministrului sănătății nr.1.829 din 27.10.2020.

Prin Decizia nr. 498/2018, par. 30-32, **Curtea Constituțională a reținut că datele personale și procesarea acestor informații țin de viața privată a individului** [a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza Rotaru împotriva României, paragraful 43, sau Hotărârea din 17 iulie 2008, pronunțată în Cauza I. împotriva Finlandei, paragraful 35]. **Orice informație de natură medicală intră în categoria datelor cu caracter personal** [Hotărârea din 10 octombrie 2006, pronunțată în Cauza L.L. împotriva Franței, paragraful 32]. **Obiectul art.8 din Convenție este acela de a proteja individul de ingerința arbitrară a autorităților publice; el nu obligă statul doar să se abțină de la astfel de ingerințe, ci, suplimentar acestei obligații negative, pot exista obligații pozitive inerente, în vederea respectării efective a vieții private sau de familie.**

Aceste obligații pot implica adoptarea de măsuri concepute pentru a apăra respectarea vieții private, chiar și în sfera relațiilor dintre indivizi [Hotărârea din 17 iulie 2008, pronunțată în Cauza I. împotriva Finlandei, paragraful 36]. Prin urmare, sfera de cuprindere a dispozițiilor art.8 din Convenție privește informațiile personale referitoare la pacienți [Hotărârea din 17 ianuarie 2012, pronunțată în Cauza Varapnickaitė-Mažylienė împotriva Lituaniei, paragraful 41]

Garantarea securității datelor medicale împotriva accesului neautorizat reprezintă, în termenii Convenției, obligația pozitivă a statului de a apăra respectarea vieții private a pacientului, prin intermediul unui sistem de reguli și garanții de protecție a datelor [Hotărârea din 17 iulie 2008, pronunțată în Cauza I. împotriva Finlandei, paragraful 37].

A mai reținut Curtea că protecția datelor personale, în special a celor medicale, are o importanță fundamentală pentru ca persoana să se bucure de dreptul său la respectarea vieții de familie și private, garantat de art.8 din Convenție. Respectarea confidențialității datelor privind sănătatea este un principiu vital în sistemul juridic al statelor-părți la Convenție. Este crucială nu numai respectarea vieții private a pacientului, ci și menținerea încrederii în corpul medical și în serviciile medicale în general [Hotărârea din 17 iulie 2008, pronunțată în Cauza I. împotriva Finlandei, paragraful 38].

Legislația internă trebuie, prin urmare, să prevadă garanții adecvate pentru a preveni orice comunicare sau divulgare de date cu caracter personal referitoare la sănătate,

care nu sunt în conformitate cu garantiile prevăzute de articolul 8 din Convenție [Hotărârea din 17 iulie 2008, pronunțată în Cauza I. împotriva Finlandei, paragraful 38, Hotărârea din 25 februarie 1997, pronunțată în Cauza Z. împotriva Finlandei, paragraful 95, sau Hotărârea din 10 octombrie 2006, pronunțată în Cauza L.L. împotriva Franței, paragraful 44].

Dezvăluirea datelor medicale poate afecta în mod serios viața familială și privată a persoanei, precum și situația socială și de muncă a acesteia, prin expunerea ei la oprobiul public și la riscul ostracizării [Hotărârea din 17 ianuarie 2012, pronunțată în Cauza Varapnickaitė-Mažylienė împotriva Lituaniei, paragraful 44, sau Hotărârea din 6 iunie 2013, pronunțată în Cauza Avilkina și alții împotriva Rusiei, paragraful 45].

La paragraful 40 ale aceleiași Decizii nr. 498/2018, Curtea a reținut că „**datele introduse în acest dosar electronic intră în sfera de protecție a dispozițiilor art.26 din Constituție, întrucât sunt date medicale, care, la rândul lor, reprezintă date cu caracter personal, definite ca „orice informații privind o persoană fizică identificată sau identificabilă; o persoană fizică identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un element de identificare, cum ar fi un nume, un număr de identificare, date de localizare, un identificator online, sau la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, genetice, psihice, economice, culturale sau sociale”** [art.4 pct.1 din Regulamentul 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr.119 din 4 mai 2016]. Indiferent că evidența acestor date este realizată pe suport hârtie sau electronic, introducerea/consultarea acestora reprezintă o formă de prelucrare a acestora. Conform art.4 pct.2 din Regulamentul 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016, noțiunea de prelucrare înseamnă orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal sau asupra seturilor de date cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, structurarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, divulgarea prin transmitere, diseminarea sau punerea la dispoziție în orice alt mod, alinierea sau combinarea, restricționarea, ștergerea sau distrugerea.

La pct 42 al Deciziei antemenționate, Curtea reține că „**dacă statul a instituit, prin lege, o măsură în aplicarea dreptului la ocrotirea sănătății persoanei, tot acestuia îi revine obligația de a proteja și garanta caracterul confidențial al informațiilor medicale prelucrate, printr-un act normativ de același nivel, respectiv prin lege. Astfel, din acest punct de vedere, obligațiile pozitive asociate celor două drepturi sunt corelative și interdependente, trebuind să existe un just echilibru între acestea. Statului nu îi este permis ca, protejând un drept constituțional, să o facă în detrimentul celui alt drept deopotrivă ocrotit, pentru că s-ar putea ajunge la situația în care afectarea acestuia din urmă să fie atât de puternică, încât avantajul inițial obținut să apară ca fiind nesemnificativ în această ecuație. Prin urmare, la nivel normativ, complementaritatea și proporționalitatea trebuie să caracterizeze relația dintre cele două drepturi constituționale antereferite.**

În cuprinsul punctelor 44 , 45, 47, Curtea constată că prevederile [...] sunt departe de a constitui, prin ele însele, garanții ale respectării dreptului la viață intimă, familială și privată. Ele, în realitate, reprezintă elementele de bază ale organizării și asigurării funcționării noului sistem electronic conceput de legiuitor. Or, astfel cum s-a arătat anterior, organizarea unui astfel de sistem în considerarea obligației pozitive a statului de a lua măsuri în sensul protejării dreptului la ocrotirea sănătății implică, în mod necesar, obligația pozitivă a acestuia, asociată protejării și garantării dreptului înscris în art.26 din Constituție.

În legătură cu acest aspect se constată că legea tace, neprevăzând nicio măsură care să poată fi calificată drept garanție a dreptului la viață intimă, familială sau privată. Prin urmare, prin prisma celor anterior expuse, statul nu a acordat nicio atenție acestor garanții, ele fiind așadar ignorate în corpul legii.

Reglementarea dosarului electronic de sănătate apare astfel ca fiind o intruziune a statului în viața intimă, familială și privată a persoanei. Chiar dacă reprezintă un mijloc prin intermediul căruia statul își îndeplinește obligația constituțională de a ocroti sănătatea individului, intervenția etatică apare ca fiind una ordonatoare, imperativă pentru persoană, **în sensul stocării datelor medicale ale persoanei pe o anumită platformă electronică, fără ca aceasta să se poată împotrivi în vreun fel.**

În fine, la pctele 50 , 51 și 57, ale Deciziei nr. 498/2018, se arată că :

50. Nu este îndeajuns ca protejarea datelor medicale să fie realizată printr-o legislație infralegală, Curtea, în numeroase cazuri, avertizând că actele de reglementare secundară, exempli gratia, hotărâri ale Guvernului, sunt oricum caracterizate printr-un grad sporit de instabilitate sau inaccesibilitate [a se vedea în acest sens Decizia nr.17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.79 din 30 ianuarie 2015, paragrafele 67 și 94, Decizia nr.51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.190 din 14 martie 2016, paragraful 47, sau Decizia nr.61 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.219 din 30 martie 2017, paragraful 42].

Se observă că garanții pentru asigurarea dreptului constituțional prevăzut de art.26 sunt cuprinse într-o hotărâre a Guvernului, însă o asemenea manieră de reglementare este total neadecvată, fragilizând, în mod nepermis, protecția constituțională a vieții intime, familiale și private. Practic, autoritatea administrativă poate oricând modifica standardele de garanții asociate acestui drept, prin emiterea unor acte administrative normative, cetățeanul/pacientul fiind astfel la bunul plac al autorității administrative. Or, o protecție adecvată a acestui drept este cea stabilită printr-o lege, ceea ce nu este cazul în speța de față. În consecință, textele criticate încalcă art.26 din Constituție.

51. De asemenea, principial, o reglementare cu caracter primar este cea care se bucură de forța juridică a legii și de o stabilitate în consecință, astfel că pare chiar impropriu ca o măsură de natura legii, dată în aplicarea art.34 din Constituție, să cunoască limitări printr-o hotărâre a Guvernului, considerată a fi suficientă pentru respectarea art.26 din Constituție. Într-o atare modalitate de reglementare se ajunge la o restructurare/reconfigurare a legii, prin intermediul actului administrativ, ceea ce este de

neconceput. Ar rezulta că limitele unei ingerințe etatice prevăzute de lege sunt fixate printr-un act administrativ, emis chiar în baza acelei legi, ceea ce încalcă art. 1 alin.(5) din Constituție.

57. Relațiile sociale sunt reglementate primar prin legi/ordonanțe de urgență/ordonanțe, în timp ce **actele administrative cu caracter normativ pot organiza punerea în executare sau executarea acestora, după caz, fără ca ele însele să fie izvor primar de drept. Reglementarea unor norme primare în corpul unui act de reglementare secundară reprezintă o contradicție în termeni. Astfel, acest din urmă act trebuie să se limiteze strict la organizarea punerii în executare sau la executarea dispozițiilor primare, și nu să reglementeze el însuși astfel de dispoziții. De aceea, actele administrative cu caracter normativ, fie ele hotărâri ale Guvernului sau ordine ale ministrilor, nu pot, prin conținutul lor normativ, să excedeze domeniului organizării executării actelor de reglementare primară [art.108 alin.(2) din Constituție], respectiv a executării acestora sau a hotărârilor Guvernului [art.77 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 21 aprilie 2010], după caz, pentru că, printr-un atare procedeu, s-ar ajunge la modificarea/completarea însăși a legii.**

In acelasi sens sunt si paragrafele 42-45 din decizia CCR nr.458/2020, potrivit carora:

„42. Curtea constată, prin urmare, că dispozițiile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 95/2006, având un caracter lacunar, **dau în sarcina ministrului sănătății complinirea omisiunilor legislative evidente în materia reglementată, prin emiterea de ordine.**

43. **Curtea amintește însă că, așa cum a subliniat în jurisprudența sa, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat;** astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Curtea a admis că poate fi dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, dar aceasta nu trebuie să afecteze previzibilitatea. (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013.)

44. Or, **dând în sarcina ministrului de resort completarea reglementării referitoare la condițiile în care persoanele cu boli transmisibile sunt obligate să declare, să urmeze tratament sau să fie internate, precum și libertatea de a modifica oricând și fără a respecta**

anumite limite aceste reglementări, dispozițiile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 95/2006 dobândesc un caracter imprevizibil, incert și dificil de anticipat.

45. Desigur, preluând, mutatis mutandis, raționamentul expus de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 152 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 13 mai 2020, paragraful 90, Curtea reține că o reglementare care se referă la o situație excepțională, așa cum este cea generată de răspândirea iminentă a unei boli transmisibile, trebuie să se bucure de un grad mai sporit de generalitate, întrucât este dificil de anticipat evoluția concretă a acesteia. Cu toate acestea, generalitatea normei primare nu poate fi atenuată prin acte infralegale care să completeze cadrul normativ existent. **De aceea, ordinul ministrului sănătății, în cazul de față, trebuie să cuprindă doar măsurile care organizează executarea dispozițiilor legale și particularizează și adaptează respectivele dispoziții la situația de fapt existentă, fără a se abate (prin modificări sau completări) de la cadrul circumscris prin normele cu putere de lege.**

Revenind la speța de față, putem constata că , având un caracter cu totul excepțional și un profund efect negativ asupra dreptului la viață intimă și privată , măsura de a introduce datele cu caracter medical în baza de date CoronaForms trebuia să beneficieze de un regim juridic strict, atât din perspectiva condițiilor în care se poate lua măsura, cât și din perspectiva autorităților competente și a procedurii aplicabile, toate acestea constituind aspecte care 'concură' la restrângerea drepturilor fundamentale, în sensul art.53 din Constituție, restrângere care se poate realiza numai prin lege, în înțelesul strict al termenului, respectiv acela de act normativ emis de Parlament (conform paragrafului 80 din decizia CCR nr.157/2020: ' (...) în cadrul constituțional ulterior revizuirii Legii fundamentale din anul 2003, restrângerea exercitiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale nu poate fi realizată decât printr-o lege, ca act formal al Parlamentului').

O atare concluzie se impune cu atât mai mult, cu cât schimbările legislative infralegale sporesc gradul de afectare a dreptului / libertății fundamentale, fiind deci la rândul lor vătămătoare.

Aplicând , în speță, considerentele de principiu ale Curții Constituționale enunțate anterior, observăm că statul nu a instituit garanții adecvate în privința ingerinței în dreptul la viață intimă și privată, încălcând dispozițiile art. 1 alin.5) și art. 26 din Constituție , art. 8 din CEDO, art. 8 din CDFUE , precum și cu încălcarea Deciziilor CCR nr. 498/2018 și 458/2020

În raport de aceste considerente, vă solicit să constatați admisibilitatea excepției și să sesizați Curtea Constituțională a României, căreia , prin raportare la criticile formulate, îi solicităm să pronunțe o decizie de admitere.

3. În ceea ce privește excepțiile formulate de pârâți fondul cauzei , facem următoarele precizări

I. În ceea ce privește întâmpinarea formulată de Autoritatea Națională de supraveghere a datelor cu caracter personal

Având în vedere că la punctul 1 al prezentei precizări am renunțat expres la judecata în contradictoriu cu această entitate, nu se mai impune formularea unor răspunsuri la excepțiile și apărările formulate, ele provenind de la o entitate care nu are calitatea de parte în dosar.

II. În ceea ce privește excepția necompetenței materiale, solicităm admiterea acesteia și declinarea competenței către Curtea de Apel București

Având în vedere dispozițiile exprese ale art. 10 alin.(3) din Legea nr. 554/2004, în raport de obiectul acțiunii, respectiv nesoluționarea cererii de a șterge datele cu caracter personal și anularea adresei MS, vă solicităm declinarea competenței către Curtea de Apel București- Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

III. În ceea ce privește excepția lipsei de interes invocată de MS, această este vădit nefondată

Ministerul Sănătății minte cu nerușinare, prin acești funcționari obedienți(pseudo-consilieri juridici) , cum că n-aș avea interes în cauză, fiindcă nu am recunoscut de lege un drept sau un interes personal și că nu am probat existența lor.

În primul rând, condiția interesului pentru exercitarea acțiunii civile este prevăzută de art. 32 alin. 1 lit. d Cod proc. civ. În doctrină , interesul a fost definit ca fiind folosul practic, imediat pe care îl are o parte pentru a justifica punerea în mișcare a procedurii judiciare.

Dispozițiile art. 1 alin. 1 din Legea 554/2004 stabilesc dreptul oricărei persoane vătămate **într-un drept al său ori într-un interes legitim de a formula acțiune în fața instanței de contencios administrativ prin care să solicite recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim "**

Referiri la interesul legitim regăsim în cuprinsul Legii 554/2004 și la art. 1 alin. 4, art. 1 alin. 7, art. 8 alin. 1, art. 9 alin. 1.

Legea nr. 554/2004 definește noțiunile de interes legitim privat și interes legitim public astfel:

- **interes legitim privat - posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat;**

- interes legitim public - interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice;

Sintetic spus, atunci când recurge la exercițiul acțiunii în contencios administrativ reclamantul trebuie să dovedească:

- în primul rând, îndeplinirea unei condiții de drept procesual, constând în existența unui interes în promovarea acțiunii, **un folos practic al exercitării acesteia;**

- în al doilea rând, îndeplinirea unei condiții de drept material constând în **vătămarea unui drept al său sau a unui interes legitim personal;**

Potrivit art. 26 din Constituție- Viața intimă , familială și privată:

(1) Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată.

Prin Decizia nr. 498/2018, Curtea Constituțională a reținut că datele personale și procesarea acestor informații țin de viața privată a individului [a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza Rotaru împotriva României, paragraful 43, sau Hotărârea din 17 iulie 2008, pronunțată în Cauza J. împotriva Finlandei, paragraful 35]. Orice informație de natură medicală intră în categoria datelor cu caracter personal [Hotărârea din 10 octombrie 2006, pronunțată în Cauza L.L. împotriva Franței, paragraful 32].

Totodată, potrivit art. 8 din Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene:

(1) Orice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc.

Totodată, potrivit Articolului 17 din RE nr. 2016/679,

Dreptul la ștergerea datelor ("dreptul de a fi uitat")

(1) Persoana vizată are dreptul de a obține din partea operatorului ștergerea datelor cu caracter personal care o privesc, fără întârzieri nejustificate, iar operatorul are obligația de a șterge datele cu caracter personal fără întârzieri nejustificate în cazul în care se aplică unul dintre următoarele motive:

(a) datele cu caracter personal nu mai sunt necesare pentru îndeplinirea scopurilor pentru care au fost colectate sau prelucrate;

(d) datele cu caracter personal au fost prelucrate ilegal;

Ca atare, contrar celor arătate de Ministerul Sănătății, drepturile izvoresc din Constituție și instrumentele juridice internaționale, și, pe cale de consecință, nu trebuiesc dovedite.

IV. În ceea ce privește excepția lipsei procedurii prealabile față de STS, solicităm respingerea acesteia ca lipsită de interes, iar în subsidiar, ca nefondată

În primul rând, plângerea prealabilă a fost adresată Ministerului Sănătății, care era obligat potrivit prevederilor art. 14 din Ordinul MS 1829/2020, să împuternicească STS-ul să efectueze operațiuni în baza de date CoronaForms.

Astfel, potrivit art. 14 din Ordinul MS 1829/2020,

- (2) **În condițiile prevăzute la alin. (1), Ministerul Sănătății, în calitate de operator de date cu caracter personal, împuternicește Serviciul de Telecomunicații Speciale să efectueze operațiuni privind prelucrarea, colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, protejarea, ștergerea și distrugerea datelor cu caracter personal prelucrate prin intermediul sistemelor și aplicației prevăzute la art. 1 alin. (1), în vederea aplicării măsurilor de prevenire a răspândirii COVID-19 și de limitare a efectelor acesteia.**(3) La solicitarea scrisă a operatorului de date cu caracter personal menționat la alin. (2), datele cu caracter personal prelucrate în baza prezentului ordin vor fi distruse în mod ireversibil.
- (3) **La solicitarea scrisă a operatorului de date cu caracter personal menționat la alin. (2), datele cu caracter personal prelucrate în baza prezentului ordin vor fi distruse în mod ireversibil.**

După cum rezultă cu claritate din cuprinsul alin. (2) și (3) al art. 14, STS-ul nu putea să șteargă datele decât la solicitarea scrisă a OPERATORULUI, care în cauza dedusă judecății este Ministerul Sănătății.

Ca atare, efectuarea plângerii prealabile față de acest pârât ar fi fost absolut inutilă și fără niciun fundamental legal, în condițiile în care dispozițiile legale antecitate legitimează doar operatorul să efectueze astfel de solicitări.

În al doilea rând, excepția este lipsită de interes, motivată de faptul că, așa cum afirmă și Ministerul Sănătății prin întâmpinare, Prin adresa Serviciului de Telecomunicații Speciale nr. 12159/18.11.2021, STS-UL a refuzat ȘTERGEA DATELOR LA CEREREA MS, astfel că acesta avea deplină cunoștință de cauză de cererea mea.

Prin urmare, pârâtul nu circumstanțiază în niciun fel vătămarea care rezultă din nesesizarea sa direct de către persoana subsemnatei, în condițiile în care cererea de ștergere a datelor a fost transmisă chiar de operator (Ministerul Sănătății).

În al treilea rând, excepția este nefondată și motivată de faptul că, așa cum rezultă din ultimul paragraf a solicitării înregistrate la MS cu nr. REG2/34849/19.11.2021, am solicitat transmiterea plângerii prealabile tuturor celor ce au prelucrat datele, deci inclusiv STS, astfel că Ministerul Sănătății avea obligația de a transmite mai departe plângerea prealabilă, lucru care de altfel a și fost făcut, așa cum rezultă din întâmpinarea formulată.

V. În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive a STS, solicit respingerea acesteia ca nefondată

STS-ul are calitate procesuală pasivă în dosar, întrucât calitatea procesuală pasivă a acestuia rezultă din lege.

Astfel, potrivit art. 14 din Ordinul MS 1829/2020,

(4) În condițiile prevăzute la alin. (1), Ministerul Sănătății, în calitate de operator de date cu caracter personal, **împuternicește Serviciul de Telecomunicații Speciale să efectueze operațiuni privind prelucrarea, colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, protejarea, ștergerea și distrugerea datelor cu caracter personal** prelucrate prin intermediul sistemelor și aplicației prevăzute la art. 1 alin. (1), în vederea aplicării măsurilor de prevenire a răspândirii COVID-19 și de limitare a efectelor acesteia.(3) La solicitarea scrisă a operatorului de date cu caracter personal menționat la alin. (2), datele cu caracter personal prelucrate în baza prezentului ordin vor fi distruse în mod ireversibil.

(5) **La solicitarea scrisă a operatorului de date cu caracter personal menționat la alin. (2), datele cu caracter personal prelucrate în baza prezentului ordin vor fi distruse în mod ireversibil.**

Prin urmare, identitatea dintre pretenția dedusă judecătii și pârât rezultă din dispozițiile legale anterior citate, întrucât STS-ul este autoritatea publică finală care prelucrează datele cu caracter personal.

Secundum, identitatea dintre obiectul acțiunii și STS rezultă și din prisma refuzului înaintat de aceștia către Ministerul Sănătății(înregistrat sub nr. 12159/18.11.2021) la solicitarea de a mi se șterge datele cu caracter personal, așa cum rezultă din întâmpinarea formulată

Ca atare, refuzul Ministerului Sănătății de a mi se șterge datele cu caracter personal își are la origini însuși refuzul STS-ului de a efectua această operațiune.

VI . În ceea ce privește fondul cauzei

Chestiuni prealabile

În primul rând, având în vedere caracterul confuz al întâmpinărilor , prin care se arată că subsemnata nu apar înregistrată în baza de date SII-CDC, dar cu toate acestea, se fac apărări raportat la existența mea în baza de date SII-CDC, solicit să reveniți cu adresă către pârâți prin care să facă dovada că eu nu figurez în baza de date SII-CDC, ci doar în Corona Forms.

Plecând de la premisa că nu figurez în sistemul SII-CDC, apărările se vor concentra în sensul ștergerii datelor mele cu caracter personal din CoronaForms.

Subsemnata, în temeiul art. 17 din RE 2016/679, am solicitat prin plângerea prealabilă să mi se șteargă datele cu caracter medical, motivat de faptul că:

-datele cu caracter personal nu mai sunt necesare pentru îndeplinirea scopurilor pentru care au fost colectate sau prelucrate (nu intencionez sa imi exercit dreptul la libera circulatie transfrontaliera sau sa folosesc Certificatul digital al UE privind Covid-l-9, daca o fac);

-persoana vizata isi retrage consimtamantul pe baza caruia are loc prelucrarea si nu exista niciun alt temei juridic pentru desfasurarea operatiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal (nu mi-am oferit consimtamantul pentru prelucrarea si introducerea in sistem a acestor date, iar daca in mod eronat ati considerat ca mi-as fi acordat un asemenea consimtamant, mi-l retrag);

-persoana vizata se opune prelucrării, din motive legate de situatia sa particulara si nu exista alte motive legitime pentru desfasurarea operatiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal (nu doresc ca datele mele personale si cele privind starea mea de sanatate sa fie prelucrate și nici sa se afle in vreo baza de date electronica);

-datele cu caracter personal au fost prelucrate ilegal (nu mi-am dat acordul pentru prelucrarea datelor mele cu caracter personal si introducerea lor in sistem si nu EXISTA NICIO LEGE)

Astfel, pârâtul Ministerul Sănătății invocă în mod generic dispozițiile **art. 9 alin(2) lit. h), i) și j) și (3)** din RE 679/2016 și derogarea de la art. 17 alin. (3) lit.c) , fără a arăta în care dintre cele 4 scopuri se încadrează prelucrarea datelor în CoronaForms, sens în care

reproducerea textelor legale a fost practic inutilă și a avut rolul de a crea impresia unei apărări ample

Art. 17 alin.(1) din RE 679/2016 arată că persoana vizată poate cere ștergerea datelor, **FĂRĂ ÎNTÂRZIERI NEJUSTIFICATE**, în anumite condiții. Per a contrario, din interpretarea

În acest sens, dispozițiile art. 17 alin.(3) lit.c) arată că :

(3) Alineatele (1) și (2) nu se aplică în măsura în care prelucrarea este necesară:

c) din motive de interes public în domeniul sănătății publice, în conformitate cu articolul 9 alineatul (2) literele (h) și (i) și cu articolul 9 alineatul (3);

Ca atare, pentru a se afla sub incidența dispozițiilor art. 17 alin.(3) lit.c), rezultă că prelucrarea:

- **trebuie să aibă la bază un scop legitim, subsumat interesului public (domeniul sănătății publice)**
- **prelucrarea să fie NECESARĂ**
- **prelucrarea să fie PROPORȚIONALĂ CU SCOPUL URMĂRIT**

În ceea ce privește scopul legitim urmărit, acesta formal, poate fi considerat protejarea sănătății publice.

În ceea ce privește proporționalitatea prelucrării, pârâtul arată că Corona Forms este aplicația care centralizează cu acuratețe maximă evidența testelor, a persoanelor confirmate cu infecția cu virusul SARS-CoV-2 și a deceselor survenite în urma COVID-19. Datele oficiale prezentate de autorități, public, prin informările zilnice din bilanț, sunt cele extrase din Corona Forms.

După cum rezultă cu claritate, pârâtul recunoaște că bilanțul din Corona Forms se face ZILNIC.

Astfel, nu rezultă din afirmațiile pârâtului de ce subsemnata trebuie să figurez în baza de date cu nume, prenume și CNP și în prezent(la circa 8 luni distanță de la efectuarea testului) , în condițiile în care bilanțul este extras zilnic din CORONA-FORMS, sens în care pârâtul , pentru un bilanț efectuat la un interval mai mare, poate face o sumă a testelor negative din bilanțele extrase zilnice

Consecutiv celor de mai sus, rezultă că prelucrarea datelor mele nu este nici o măsură NECESARĂ , în condițiile în care persoana subsemnatei, fiind testată negativ, nu pot constitui o

amenințare la adresa sănătății publice, și implicit , menținerea mea în baza de date apare ca fiind inutilă.

Relativ la momentul formulării prezentei, prelucrarea nu mai este NECESARĂ și motivat de faptul că, la data de 09.03.2022, a ÎNCETAT STAREA DE ALERTĂ la nivelul României.

În plus, prelucrarea nici nu este prevăzută de LEGE și NU INSTITUTE GARANTII pentru PROTEJAREA DREPTURILOR PERSONALE, fiind încălcate dispozițiile Articolului 3 din Legea nr. 190/2018, potrivit căroră:

- (1) **Prelucrarea datelor genetice, biometrice sau a datelor privind sănătatea, în scopul realizării unui proces decizional automatizat sau pentru crearea de profiluri, este permisă cu consimțământul explicit al persoanei vizate sau dacă prelucrarea este efectuată în temeiul unor dispoziții legale exprese, cu instituirea unor măsuri corespunzătoare pentru protejarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale persoanei vizate.**

Așa cum s-a reținut și în Decizia CCR nr. 498/2018, pct 54, **Prelucrarea datelor cu caracter medical trebuie astfel reglementată încât să asigure confidențialitatea acestora. La acest moment, Curtea nu este în măsură să analizeze dacă garanțiile cuprinse în actele de reglementare secundară sunt suficiente sau nu, ori dacă ar trebui completate cu alte garanții, o asemenea sarcină și competență putând fi exercitate numai după ce ele vor fi transpuse în lege. Trebuie reamintit faptul că garanțiile asociate protecției acestor date, chiar reglementate la nivel legal, trebuie să aibă un standard înalt de apărare a confidențialității datelor medicale ale pacientului. De asemenea, legea trebuie să prevadă, în mod expres, atât natura răspunderii, cât și sancțiunile — care în sine trebuie să fie corespundente ca intensitate standardului înalt de protecție a datelor medicale — aplicabile persoanelor implicate în gestionarea dosarului electronic de sănătate, în cazul încălcării obligațiilor și garanțiilor ce urmează a fi reglementate prin lege.**

Or , pe lângă lipsa oricărei LEGI, nici măcar Ordinul MS nr. 1829/2020 nu instituie vreo garanție asupra confidențialității datelor, nu prevede în cuprinsul Ordinului nici CĂT VOR FI FOLOSITE DATELE, NICI MODALITATEA PRIN CARE ELE POT FI ȘTERSE.

De altfel, se observă că art. 14 alin.(2) și (3) lasă, în mod arbitrar și discreționar, posibilitatea ștergerii datelor doar la cererea Ministerului Sănătății, în lipsa acestei solicitări, prelucrarea datelor putând dura, practic, la INFINIT.

Față de aceste motive, solicit admiterea acțiunii, astfel cum a fost formulată și precizată.

În drept: dispozițiile legale invocate în prezenta

În probațiune, vă solicit să încuviințați:

- înscrisurile depuse la dosar de subsemnata și pârâți
- o solicitare scrisă către MS și STS în vederea depunerii adresei Serviciului de Telecomunicații Speciale nr. 12159/18.11.2021

- o solicitare scrisă către MS și STS pentru a face dovada dacă sunt înregistrată în SII-CDC sau doar în Corona Forms

Data: 04.04.2022

Semnatura,
Adriana Strugaru

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO